FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)

den 6 december 2005 *

I mål T-48/02,

Brouwerij Haacht NV, Boortmeerbeek (Belgien), företrätt av Y. van Gerven, F. Louis och H. Viaene, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av A. Bouquet och W. Wils, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring och, i andra hand, om sänkning av de böter som sökanden påförts enligt artikel 4 i kommissionens beslut 2003/569/EG av den 5 december 2001 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (ärende IV/37.614/F3 PO/Interbrew och Alken-Maes) (EGT 2003, L 200, s. 1),

* Rättegångsspråk: nederländska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna E. Martins Ribeiro och K. Jürimäe,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 9 december 2004,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 15.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8) föreskrivs följande:

"Kommissionen får ålägga företag och företagssammanslutningar böter om lägst ettusen [euro] och högst en miljon [euro], eller ett högre belopp som dock inte får

överstiga tio procent av föregående räkenskapsårs omsättning för varje företag som har deltagit i överträdelsen genom att uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) överträda bestämmelserna i fördragets artikel [81].1 eller artikel [82] i fördraget, eller

b) åsidosätta ett åläggande som har beslutats med stöd av artikel 8.1 [i förordningen].

När bötesbeloppet fastställs skall hänsyn tas både till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått."

2 I riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, 1998, s. 3) (nedan kallade riktlinjerna) fastställs en metod för beräkning av nämnda böter, vilken "... bygger på ett grundbelopp som kan ökas för att beakta försvårande omständigheter och minskas för att beakta förmildrande omständigheter" (riktlinjerna, andra stycket). Enligt riktlinjerna gäller att "[d]etta grundbelopp fastställs på grundval av överträdelsens allvar och varaktighet. Dessa är de enda kriterier som anges i artikel 15.2 i förordning nr 17" (punkt 1 i riktlinjerna).

3 Kommissionens meddelande om befrielse från eller nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 207, 1996, s. 4) (nedan kallat meddelandet om samarbete)

"fastställer de villkor på vilka företag som samarbetar med kommissionen under dess undersökning av ett kartellärende kan befrias från böter eller beviljas nedsättning av de böter som annars skulle ha ålagts dem" (punkt A 3 i meddelandet).

4 Punkt D i meddelandet om samarbete har följande lydelse:

"D. VÄSENTLIG NEDSÄTTNING AV BÖTER

1. Om ett företag samarbetar utan att alla de villkor som anges i avsnitt B eller C är uppfyllda kommer det att beviljas en nedsättning med 10–50% av det bötesbelopp som det skulle ha ålagts om det inte hade samarbetat.

2. Detta kan ske i till exempel följande fall:

— Ett företag förser kommissionen med upplysningar, dokument eller annat bevismaterial som bidrar till att fastställa att överträdelsen har begåtts, innan ett meddelande om anmärkningar sänds ut.

— Ett företag informerar kommissionen om att det inte bestrider de faktiska omständigheter som kommissionen grundar sina anklagelser på, efter det att det har tagit emot ett meddelande om anmärkningar."

Bakgrund till tvisten

5 Kommissionen inledde år 1999 en utredning i ärende IV/37.614/F3 för att kontrollera huruvida det skett åsidosättanden av de gemenskapsrättsliga konkurrensbestämmelserna inom den belgiska bryggerinäringen.

6 Den 29 september 2000 inledde kommissionen, inom ramen för nämnda utredning, ett förfarande där den antog ett meddelande om anmärkningar riktat mot sökanden och företagen Interbrew NV (nedan kallat Interbrew), Groupe Danone (nedan kallat Danone), Brouwerijen Alken-Maes NV (nedan kallat Alken-Maes) och NV Brouwerij Martens (nedan kallat Martens). Förfarandet som inleddes mot sökanden och det meddelande om anmärkningar som riktades mot sökanden avsåg uteslutande en misstanke om att sökanden deltagit i en konkurrensbegränsande samverkan avseende legotillverkat öl som sålts i Belgien.

7 Den 5 december 2001 antog kommissionen beslut 2003/569/EG om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (ärende IV/37.614/F3 PO/Interbrew och Alken-Maes) (EGT L 200, 2003, s. 1). Beslutet avsåg sökanden samt företagen Interbrew, Danone, Alken-Maes och Martens (nedan kallat det ifrågasatta beslutet).

8 Två olika överträdelser av konkurrensbestämmelserna fastslås i det ifrågasatta beslutet. För det första avses en komplicerad samling avtal och/eller samordnade förfaranden avseende öl som sålts i Belgien (nedan kallat den konkurrensbegränsande samverkan mellan Interbrew och Alken-Maes) och, för det andra, samordnade förfaranden avseende legotillverkat öl (nedan kallat det samordnade förfarandet för legotillverkat öl). I det ifrågasatta beslutet fastställs att Danone, Alken-Maes och Interbrew deltog i den första överträdelsen medan sökanden, Alken-Maes, Interbrew och Martens deltog i den andra överträdelsen.

9 Den överträdelse som sökanden påstås ha gjort sig skyldig till består i deltagande i ett samordnat förfarande avseende priser, uppdelning av kunder och informationsutbyte inom segmentet för legotillverkat öl som sålts i Belgien under perioden den 9 oktober 1997 till den 7 juli 1998.

10 Kommissionen fann på grundval av ett flertal omständigheter att ovannämnda överträdelse hade upphört och ansåg det därför inte vara nödvändigt att ålägga berörda företag att i enlighet med artikel 3 i förordning nr 17 upphöra med överträdelsen.

11 Däremot fann kommissionen att det fanns anledning att med stöd av artikel 15.2 i förordning nr 17 påföra Interbrew, Alken-Maes, sökanden och Martens böter för deras deltagande i denna överträdelse.

12 Kommissionen anförde i detta avseende i det ifrågasatta beslutet att alla de som deltagit i den konkurrensbegränsande samverkan avseende legotillverkat öl hade begått överträdelsen med uppsåt.

13 För beräkningen av bötesbeloppet tillämpade kommissionen i det ifrågasatta beslutet den metod som anges i riktlinjerna och i meddelandet om samarbete.

14 Kommissionen angav i skäl 335 i det ifrågasatta beslutet att horisontell samordning av priser och marknadsuppdelning till sin karaktär är en mycket allvarlig överträdelse och att utbytet av information var ett instrument för att förverkliga denna samordning.

15 I skäl 337 i det ifrågasatta beslutet påpekade kommissionen att det, när det gäller påverkan på marknaden, bör noteras att parternas olika hemliga ageranden syftade till att dela upp kunderna och ytterst till att fastställa priserna på en nivå över den som skulle ha nåtts vid fri konkurrens. Kommissionen medgav dessutom att den, möjligen med ett undantag, saknade bevis för att samordningen hade lett till en anpassning av de berörda företagens marknadsbeteende, men att det dock stod klart att man under sammankomsterna i legotillverkningskartellen diskuterade kunduppdelning och priser och att information utbyttes i detta sammanhang. Att informationsutbytet avseende legotillverkat öl i Belgien kanske bara ägde rum en gång mellan de belgiska bryggerierna, hade enligt kommissionen inte någon betydelse för överträdelsens allvar då nämligen uppnåendet av målet med samordningen — att inte lämna anbud på varandras kontrakt för att undvika priskrig — inte fordrade något regelbundet informationsutbyte. Enligt kommissionen var detta förhållande i sig inte tillräckligt grund för att anse att den konkurrensbegränsande samverkan som sådan inte alls, eller endast i begränsad omfattning, påverkat marknaden.

16 Kommissionen preciserade i skäl 338 i det ifrågasatta beslutet att den i fråga om omfattningen av den relevanta geografiska marknaden beaktade att sammanträdena visserligen avsåg hela Belgiens territorium, men att de var begränsade till marknadssegmentet för legotillverkat öl, motsvarande 5,5 procent av den totala belgiska ölkonsumtionen.

17 I skäl 339 i det ifrågasatta beslutet slog kommissionen fast att överträdelsen mot denna bakgrund utgjorde ett allvarligt åsidosättande av artikel 81.1 EG.

18 I skäl 340 angav kommissionen att den vid fastställandet av beloppet för böterna även måste beakta företagens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla konkurrensen betydande skada och att den måste fastställa en tillräckligt avskräckande nivå på böterna. Kommissionen tillade i skäl 341 att den för att beakta de berörda företagens

faktiska möjlighet att vålla signifikant skada på ölmarknaden i Belgien, och då framför allt inom segmentet för legotillverkat öl, ansåg det vara lämpligt att göra åtskillnad mellan de berörda företagen. Kommissionen preciserade att den med hänsyn till omsättningen för olika företag med distributörsmärken gjorde följande kategoriindelning: sökanden och Martens, som uppnått den största omsättningen inom segmentet för legotillverkat öl, omfattades av kategori 1, medan Interbrew och Alken-Maes, som haft mycket mindre omsättning inom detta segment, ansågs falla inom kategori 2.

19 I skäl 342 i det ifrågasatta beslutet konstaterade kommissionen med beaktande av ovannämnda omständigheter att det var lämpligt att påföra sökanden och Martens böter med 300 000 euro och Interbrew och Alken-Maes böter med 250 000 euro.

20 Interbrew och Alken-Maes — ett stort internationellt företag och ett företag som tillhör en internationell koncern — kunde i motsats till sökanden och Martens lättare få tillgång till juridiska och ekonomiska kunskaper och infrastrukturer som underlättade för dem att känna till att deras ageranden utgjorde en överträdelse och kunna bedöma om konsekvenserna av detta enligt konkurrenslagstiftningen. Av den anledningen och för att se till att böterna fick en tillräckligt avskräckande effekt fann kommissionen i skäl 343 i det ifrågasatta beslutet att grundbeloppet för Interbrew och Alken-Maes borde justeras. Kommissionen angav i skäl 344 i det ifrågasatta beslutet att bötesbeloppet på 250 000 euro som fastställts för Interbrew och Alken-Maes, med avseende på deras storlek respektive resurser, måste multipliceras med fem för Interbrew och med två för Alken-Maes.

21 I skäl 345 i det ifrågasatta beslutet angav kommissionen att överträdelsen hade pågått under nio månader, vilket inte bestritts av någondera part, och att detta inte motiverade någon höjning av böterna.

22 Kommissionen påpekade i skäl 347 i det ifrågasatta beslutet att det var utrett att Interbrew och Alken-Maes tagit initiativet till mötena om legotillverkat öl och att det på grund av denna omständighet var lämpligt att höja grundbeloppet med 30 procent för såväl Interbrew som Alken-Maes.

23 Däremot fann kommissionen inte några förmildrande omständigheter föreligga, och samtliga argument som anförts till stöd för sådana omständigheter avfärdades i skälenl 348–354 i det ifrågasatta beslutet. Det skall emellertid påpekas att kommissionen i skäl 351 i det ifrågasatta beslutet fann att det vid beräkningen av bötesbeloppet för sökanden inte fanns någon anledning att beakta den omständigheten att företagets omsättning från legotillverkat öl utgjorde en liten del av den totala omsättningen. Kommissionen erinrade om att det är överträdelsens allvar och varaktighet som bildar utgångspunkt vid beräkningen av bötesbeloppet. Den medgav att den tidigare fastställt böterna utifrån en basnivå som motsvarade en viss procentandel av den relevanta omsättningen. De enda begränsningarna för kommissionens befogenheter att bestämma bötesbeloppet enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 var dock de tröskelvärden som nämns i denna bestämmelse. Kommissionen tillade att den vid bedömningen av överträdelsens allvar tagit tillbörlig hänsyn till den ekonomiska betydelse som den lagstridiga verksamheten hade.

24 Kommissionen angav därefter i skäl 355 i det ifrågasatta beslutet att alla företag som var inblandade i den konkurrensbegränsande samverkan hade åberopat meddelandet om samarbete.

25 När det gäller Interbrew konstaterade kommissionen att det inte kunde bli fråga om någon "betydande nedsättning" av bötesbeloppet i enlighet med avsnitt C i meddelandet om samarbete, eftersom det var Interbrew som tog initiativet till diskussionerna om legotillverkat öl. Kommissionen påpekade emellertid att Interbrew anmälde förekomsten av den konkurrensbegränsande samverkan när denna ännu var helt okänd för kommissionen och att Interbrew medverkade fortlöpande

och till fullo under hela undersökningen. Interbrew förnekade inte heller på något grundläggande sätt de sakförhållanden på vilka kommissionen byggde påståendena om överträdelser. Kommissionen sänkte därför med stöd av punkt D i meddelandet om samarbete de böter som skulle påföras Interbrew med 50 procent.

26 När det gäller Alken-Maes hävdade kommissionen att det företaget inte på något grundläggande sätt förnekat de sakförhållanden på vilka kommissionen byggt sina påståenden om legotillverkningskartellen men att dess samarbete inte sträckte sig längre än till att företaget helt enkelt svarade på kommissionens officiella begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 i enlighet med artikel 11.1 i förordning nr 17. Kommissionen ansåg således att det för sökandens del var lämpligt med en nedsättning med 10 procent av böterna på grundval av avsnitt D.2 andra strecksatsen i meddelandet om samarbete.

27 Kommissionen angav i fråga om sökanden att denna inte på något grundläggande sätt förnekat de sakförhållanden på vilka kommissionen byggt sina påståenden om överträdelsen, men att den information som sökanden lämnat till kommissionen inte sträckte sig längre än till svaret på kommissionens officiella begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 i enlighet med artikel 11.1 i förordning nr 17. Kommissionen fann således att sökanden kunde tillerkännas en nedsättning med 10 procent av böterna, på grundval av punkt D.2 andra strecksatsen i meddelandet om samarbete.

28 När det slutligen gäller Martens angav kommissionen inledningsvis att detta företag i sitt svar på meddelandet om invändningar bestritt förekomsten av de överträdelser som beskrivs av kommissionen i meddelandet om invändningar. Dessutom omfattade den information som Martens lämnat till kommissionen innan meddelandet om invändningar sändes, inte mer än Martens svar på kommissionens officiella begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 i enlighet med artikel 11.1 i förordning nr 17. Slutligen tjänade de dokument som Martens skickat till kommissionen efter det att meddelandet om invändningar mottagits antingen till att stödja Martens eget försvar eller till att påvisa en eventuell förekomst av en annan överträdelse av konkurrensreglerna. Ingendera av dessa båda omständighe-

terna kunde dock medföra någon nedsättning av böterna. Kommissionen noterade emellertid att Martens dock samarbetat under förfarandet på ett sätt som påskyndat detsamma, varför kommissionen ansåg att en nedsättning av böterna med 10 procent på grundval av avsnitt D i meddelandet om samarbete var motiverad.

29 Själva beslutsdelen i det ifrågasatta beslutet har följande avfattning:

"Artikel 3

[Interbrew], [Alken-Maes], [sökanden] och [Martens] har brutit mot artikel 81.1 [EG] i fördraget genom att delta i ett samordnat förfarande avseende priser, uppdelning av kunderna och informationsutbyte om legotillverkat öl i Belgien under perioden från och med 9 oktober 1997 till och med den 7 juli 1998.

Artikel 4

[Interbrew], [Alken-Maes], [sökanden] och [Martens] åläggs på grundval av de i artikel 3 fastställda överträdelserna att betala följande bötesbelopp:

a) [Interbrew]: böter på 812 000 euro.

b) [Alken-Maes]: böter på 585 000 euro.

c) [sökanden]: böter på 270 000 euro.

d) [Martens]: böter på 270 000 euro.

..."

Förfarandet och parternas yrkanden

30 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 februari 2002.

31 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 9 december 2004.

32 Förstainstansrätten anmodade kommissionen med stöd av artikel 64.3 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten att inge vissa handlingar inom en bestämd tid. Ordföranden för femte avdelningen beslutade i detta sammanhang vid slutet av förhandlingen att senarelägga avslutandet av det muntliga förfarandet i syfte att låta parterna yttra sig över nämnda handlingar.

33 Kommissionen efterkom inom utsatt tid förstainstansrättens anmodan att inge de handlingar som specificerats vid förhandlingen.

34 Sökanden inkom med skriftligt yttrande avseende nämnda handlingar den 14 mars 2005. Kommissionen inkom den 10 maj 2005 med skriftligt yttrande avseende sökandens yttrande av den 14 mars 2005.

35 Ordföranden på femte avdelningen avslutade det muntliga förfarandet den 10 maj 2005. Parterna informerades om detta genom skrivelse av den 30 juni 2005.

36 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 4 i det ifrågasatta beslutet, genom vilken sökanden påförs böter med ett belopp av 270 000 euro, och, i den mån det behövs, besluta att sökanden inte skall påföras några böter samt i andra hand att påfört bötesbelopp skall nedsättas väsentligt, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig prövning

38 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat tre grunder. Den i första hand åberopade grunden avser ett åsidosättande av den motiveringsskyldighet som följer av artikel 253 EG samt ett åsidosättande av artikel 15.2 i förordning nr 17 och av riktlinjerna på grund av en felaktig bedömning av sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla betydande skada för övriga aktörer, framför allt konsumenterna. Den andra grunden, som åberopats i andra hand, avser ett åsidosättande av riktlinjerna respektive motiveringsskyldigheten på grund av en felaktig bedömning av den roll sökanden spelat i den konkurrensbegränsande samverkan. Den tredje grunden har också den åberopats i andra hand och avser ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling.

Den första grunden avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten och av artikel 15.2 i förordning nr 17 samt av riktlinjerna på grund av felaktig bedömning av sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla betydande skada för övriga aktörer, framför allt konsumenterna

39 Grunden uppdelas i två delgrunder. Med den första delgrunden har sökanden gjort gällande att kommissionen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet genom att den relevanta marknaden inte har definierats som segmentet för legotillverkat öl. Med den andra grunden har sökanden gjort gällande att även om segmentet för legotillverkat öl skulle utgöra den relevanta marknaden har kommissionen åsidosatt artikel 15.2 i förordning nr 17 och riktlinjerna när den bedömde sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla andra aktörer, framför allt konsumenterna, betydande skada.

Den första delgrunden, avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten till följd av att den relevanta marknaden inte definierats som segmentet för legotillverkat öl

— Parternas argument

40 Sökanden har gjort gällande att kommissionen inte definierade den relevanta marknaden, vilket måste göras för att styrkepositionen på marknaden skall kunna mätas och för att den faktiska ekonomiska kapaciteten att vålla övriga aktörer betydande skada skall kunna fastställas.

41 Det går inte att av kommissionens analys i det ifrågasatta beslutet konstatera att försäljningen av legotillverkat öl utgjorde en annan marknad än den allmänna ölmarknaden i Belgien, på vilken sökanden och Martens skyddades mot konkurrens från de två största aktörerna på marknaden för belgiskt öl, nämligen Interbrew och Alken-Maes. Av detta följer att kommissionen i avsaknad av en definition av den relevanta marknaden inte hade grund för att bedöma sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla betydande skada för övriga aktörer, framför allt konsumenterna, genom att bara se till sökandens omsättning avseende legotillverkat öl.

42 Genom att förfara på detta sätt åsidosatte kommissionen sin motiveringsskyldighet enligt artikel 253 EG.

43 Kommissionen har bestritt dessa argument och gjort gällande att den visst uppfyllt sin skyldighet att motivera ett beslut om påförande av böter.

— Förstainstansrättens bedömning

44 Förstainstansrätten är i mål av förevarande typ behörig att pröva kommissionens beslut att ålägga företag böter för överträdelse av konkurrensreglerna i två olika avseenden. För det första är förstainstansrätten behörig att pröva beslutens lagenlighet enligt artikel 230 EG. Vid denna prövning skall förstainstansrätten bland annat kontrollera att motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG, vars åsidosättande innebär att beslutet kan ogiltigförklaras, har iakttagits. För det andra är förstainstansrätten behörig att, inom ramen för sin fulla prövningsrätt enligt artikel 229 EG och artikel 17 i förordning nr 17, pröva huruvida ett lämpligt bötesbelopp påförts. Det kan vid den sistnämnda prövningen finnas skäl att begära in och beakta sådana kompletterande upplysningar som inte i sig måste anges i beslutet för att den i artikel 253 EG föreskrivna motiveringsskyldigheten skall anses vara uppfylld (se bland annat domstolens dom av den 16 november 2000 i mål C-248/98 P, KNP BT mot kommissionen, REG 2000, s. I-9641, punkterna 38–40, och förstainstansrättens dom av den 9 juli 2003 i mål T-220/00, Cheil Jedang mot kommissionen, REG 2003, s. II-2473, punkt 215).

45 När det gäller kontrollen av att motiveringsskyldigheten iakttas följer det av fast rättspraxis att det av den motivering som krävs enligt artikel 253 EG klart och tydligt skall framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering skall bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till eller andra personer som direkt och personligen berörs av den kan ha av att få förklaringar. Det krävs inte att samtliga relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (se bland annat dom av den 13 mars 1985 i de förenade målen 296/82 och 318/82, Nederländerna och Leeuwarder Papierwarenfabriek mot kommissionen, REG 1985, s. 809, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 8, s. 103, av den 26 februari 1996 i mål C-56/93, Belgien mot kommissionen, REG 1996, s. I-723, punkt 86, och av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63, samt domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Cheil Jedang mot kommissionen, punkt 216).

46 När det gäller omfattningen av skyldigheten att motivera beräkningen av böter som påförs på grund av åsidosättande av de gemenskapsrättsliga konkurrensbestämmelserna, erinrar domstolen för det första om att omfattningen av denna skyldighet skall bedömas med hänsyn till bestämmelserna i artikel 15.2 andra stycket i förordning nr 17, där det föreskrivs att "[n]är bötesbeloppet fastställs skall hänsyn tas både till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått". Det väsentliga formkrav som motiveringsskyldigheten utgör är uppfyllt om kommissionen i sitt beslut har redovisat de uppgifter som legat till grund för dess bedömning av överträdelsens svårighetsgrad och varaktighet (domstolens dom av den 16 november 2000 i mål C-291/98 P, Sarrió mot kommissionen, REG 2000, s. I-9991, punkt 73, och av den 15 oktober 2002 i de förenade målen C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P och C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. I-8375, punkt 463). För det andra ges i detta hänseende, i riktlinjerna samt i meddelandet om samarbete, vägledning om vilka faktorer kommissionen beaktar vid bedömningen av överträdelsens allvar och varaktighet (domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Cheil Jedang mot kommissionen, punkt 217). Det väsentliga formkrav som motiveringsskyldigheten utgör är uppfyllt om kommissionen i sitt beslut har redovisat de uppgifter som vid beräkningen av bötesbeloppet i enlighet med riktlinjerna och, i förekommande fall, meddelandet om samarbete legat till grund för dess bedömning av överträdelsens allvar och varaktighet (domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Cheil Jedang mot kommissionen, punkt 218).

47 Kommissionen har uppfyllt detta krav i förevarande fall.

48 För det första skall det konstateras att kommissionen i det ifrågasatta beslutet detaljerat angav hur den beräknat påförda böter med en förklaring av varje led i dess resonemang (se punkterna 14–28 ovan).

49 För det andra skall det påpekas att sökanden erkänt överträdelsen såsom kommissionen konstaterat den i artikel 3 i det ifrågasatta beslutet, vilket innebär

att sökanden inte bestrider det faktum att den konkurrensbegränsande samverkan endast gällde legotillverkat öl. Sökanden har inte heller inom ramen för sin begäran om ogiltigförklaring eller minskning av böterna bestritt att den konkurrensbegränsande samverkan uteslutande avsåg legotillverkat öl och inte heller den av kommissionen beräknade omsättningen avseende sådant öl i vart och ett av de berörda företagen. Kommissionens uppdelning av företagen i två kategorier på grundval av omsättningen avseende sådant öl har inte heller ifrågasatts.

50 Härav följer för det första att det inte föreligger något tvivel avseende det faktum att den överträdelse som sökanden skall ha gjort sig skyldig till enligt vad kommissionen fastställt uteslutande avsåg försäljning av legotillverkat öl. För det andra var det just med hänsyn till sådant öl som kommissionen utvärderade de olika beståndsdelar som den i enlighet med riktlinjerna beaktade för att fastställa bötesbeloppet. Kommissionen hänvisade därvid för övrigt antingen till den konkurrensbegränsande samverkan eller till legotillverkat öl alternativt till segmentet avseende försäljning av legotillverkat öl.

51 Det framgår närmare bestämt klart av skälen 335–339 i det ifrågasatta beslutet att begränsningen av föremålet för den konkurrensbegränsande samverkan till segmentet för legotillverkat öl spelade en avgörande roll vid klassificeringen av överträdelsen som en allvarlig, och inte mycket allvarlig, överträdelse i den mening som avses i punkt 1 A andra stycket i riktlinjerna. Kommissionen angav nämligen i skäl 338 i det ifrågasatta beslutet att den beaktat att även om mötena visserligen avsåg hela det belgiska territoriet så begränsades de till segmentet för legotillverkat öl, vilket motsvarade 5,5 procent av den totala ölkonsumtionen i Belgien.

52 Det är mot denna bakgrund som kommissionens motivering till bedömningen av sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla andra aktörer betydande skada skall undersökas.

53 Som kommissionen med rätta har hävdat synes nämnda bedömning endast ha varit ett steg bland andra i förfarandet för att fastställa det specifika utgångsbeloppet för böterna för respektive företag, med hänsyn till hur allvarlig den begångna överträdelsen varit, vilket bedömts på grundval av en mängd kriterier.

54 I skäl 341 i det ifrågasatta beslutet preciserade kommissionen dock efter att ha angivit att överträdelsen endast borde anses som allvarlig, med hänsyn till att den var begränsad till produktionen av legotillverkat öl, att det måste göras en åtskillnad mellan de företag som deltagit i överträdelsen, "för att beakta de inblandade företagens faktiska möjlighet att åstadkomma betydande skada på den belgiska ölmarknaden, i synnerhet [segmentet för] legotillverkat öl". Även om kommissionen hänvisade till "den belgiska ölmarknaden" som av kommissionen under förhandlingen betecknades som ett redaktionellt fel, följer det inte desto mindre av såväl det faktum att kommissionen tillade "särskilt [segmentet för] legotillverkat öl", som av att kommissionen beaktade "olika företags omsättning avseende [segmentet för] legotillverkat öl", att det var i förhållande till segmentet för legotillverkat öl som kommissionen avsåg att skilja mellan ansvarsgraderna för respektive företag i denna konkurrensbegränsande samverkan genom att uppskatta deras faktiska ekonomiska kapacitet att vålla övriga aktörer betydande skada, framför allt konsumenterna, i enlighet med punkt 1 A fjärde stycket i riktlinjerna.

55 Den omständigheten att referensramen för denna bedömning utgjordes av [segmentet för] legotillverkat öl är endast en konsekvens av att de samlade bedömningarna som kommissionen gjorde för att bedöma överträdelsens allvar oundgängligen måste inrymma hänsyn till den omständigheten att den konkurrensbegränsande samverkan endast avsåg nämnda segment, något som kommissionen också konstaterade i artikel 3 i det ifrågasatta beslutet. Det skulle för övrigt ha varit ologiskt om kommissionen beaktade det faktum att den konkurrensbegränsande samverkan endast avsåg segmentet för legotillverkat öl för att fastställa överträdelsens allvar i den mening som avses i punkt 1 A första och andra styckena i riktlinjerna, men vid bedömningen av de ifrågavarande företagens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla övriga aktörer, framför allt konsumenterna, betydande skada utgick från den allmänna marknaden för öl som sålts i Belgien.

56 Härav följer att sökanden inte kan anklaga kommissionen för att ha åsidosatt sin motiveringsskyldighet genom att vid bedömningen av sökandens "faktiska ekonomiska kapacitet" att vålla betydande skada för övriga aktörer utgå från segmentet för legotillverkat öl, eftersom kommissionen i sitt beslut angav olika omständigheter för bedömningen som gjort det möjligt för kommissionen att avgöra överträdelsens allvar, och slutligen eftersom det av dessa uppgifter framgår att kommissionen vid sin bedömning systematiskt beaktade den omständigheten att den konkurrensbegränsande samverkan uteslutande avsåg segmentet för legotillverkat öl.

57 Även om sökandens argument skulle uppfattas som ett stöd för ett påstående att kommissionen åsidosatt sin skyldighet att först definiera segmentet för legotillverkat öl som en särskild marknad, konstaterar förstainstansrätten att riktlinjerna inte innehåller något krav på att kommissionen, vid bedömningen av sökandens "faktiska ekonomiska kapacitet" att vålla övriga aktörer betydande skada formellt avgränsar den relevanta geografiska marknaden (förstainstansrättens dom av den 6 juli 2000 i mål T-62/98, Volkswagen mot kommissionen, REG 2000, s. II-2707, punkt 341). I riktlinjerna föreskrivs inte heller någon särskild metod för fastställelsen av den faktiska ekonomiska kapaciteten hos den som gör sig skyldig till en överträdelse att vålla övriga aktörer, framför allt konsumenterna, betydande skada. Nämnda riktlinjer innehåller slutligen inte några bestämmelser om att kommissionens eventuella valmöjlighet, att bedöma nämnda faktiska kapacitet på grundval av respektive företags försäljning inom det marknadssegment som överträdelsen avser, villkoras av att det visas att denna produktion utgör den relevanta marknaden.

58 Det finns vidare skäl att erinra om den fasta rättspraxis enligt vilken det vid tillämpningen av artikel 81.1 EG är med avseende på bedömningen av om ett avtal kan påverka handeln mellan medlemsstaterna och har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen på den gemensamma marknaden som den relevanta marknaden i förekommande fall skall definieras (förstainstansrättens dom av den 21 februari 1995 i mål T-29/92, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-289, punkt 74, av den 15 mars 2000 i de förenade målen T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-491, punkt 1093, samt domen i det ovan i punkt 57 nämnda målet Volkswagen mot kommissionen, punkt 230).

Kommissionen är följaktligen skyldig att avgränsa den relevanta marknaden i ett beslut enligt artikel 81.1 EG endast när det utan en sådan avgränsning inte är möjligt att avgöra huruvida avtalet, beslutet av en företagssammanslutning eller det samordnade förfarandet i fråga kan påverka handeln mellan medlemsstater och har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden (förstainstansrättens dom av den 15 december 1998 i de förenade målen T-374/94, T-375/94, T-384/94 och T-388/94, European Night Services m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3141, punkterna 93–95 och 105, samt domen i det ovan i punkt 57 nämnda målet Volkswagen mot kommissionen, punkt 230).

59 Det krävs alltså inte av kommissionen att den visar att de varor som är föremål för en konkurrensbegränsande samverkan utgör en särskild marknad vid bedömningen av ett av de kriterier som är tillämpligt vid fastställelsen av bötesbeloppet, då någon sådan bevisning inte behövs för konstaterandet av överträdelsen i sig. Fastställelsen av bötesbeloppet skall grundas på överträdelsens allvar och varaktighet sådana de konstaterats av kommissionen, och därför kan inte den bedömning av den faktiska ekonomiska kapaciteten hos dem som gjort sig skyldiga till överträdelsen att vålla övriga aktörer — framför allt konsumenterna — skada, vilken ligger till grund för beräkningen av de böter som påförs på grund av överträdelsen, ske med utgångspunkt från andra varor än dem som varit föremål för den konkurrensbegränsande samverkan.

60 Talan skall följaktligen inte bifallas på den första grundens första delgrund.

Den andra delgrunden avseende ett åsidosättande av artikel 15.2 i förordning nr 17 och riktlinjerna på grund av en felaktig bedömning av sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla övriga aktörer, framför allt konsumenterna, betydande skada

— Parternas argument

61 Sökanden har gjort gällande att även om segmentet för försäljning av legotillverkat öl skulle utgöra den relevanta marknaden, vilket dock inte är fallet, har

kommissionen åsidosatt artikel 15.2 i förordning nr 17 och riktlinjerna när den bedömde att sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att på marknaden vålla andra aktörer betydande skada var större än vad som var fallet med Interbrew och Alken-Maes, eftersom dessa med marknadsandelar på 55 respektive 15 procent hade en mycket stark ställning på den allmänna ölmarknaden i Belgien. Trots att sökanden vid det datum som beaktades i det ifrågasatta beslutet hade en större omsättning än Interbrew och Alken-Maes inom segmentet för legotillverkat öl, var sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla en betydande skada för övriga aktörer långt mera begränsad.

62 Detta förhållande framgår, vilket även anges i det ifrågasatta beslutet, av den omständigheten att Interbrew och Alken-Maes tog initiativet till de fyra möten som ägnades åt försäljningen av legotillverkat öl, vilket var en omständighet som kommissionen avsiktligt bortsåg ifrån och som motsade kommissionens slutsats att Interbrew och Alken-Maes var mindre betydelsefulla aktörer på marknaden för legotillverkat öl. Det är, vid bedömningen av den faktiska ekonomiska kapaciteten hos dem som vållar övriga marknadsaktörer betydande skada, omöjligt att bortse från deras ekonomiska kapacitet på den allmänna ölmarknaden. Interbrew och Alken-Maes kunde genom sin betydande produktionskapacitet och de högre marginaler som skapades genom deras försäljning av eget öl utöva starkt tryck på sökanden och Martens på marknaden för försäljning av legotillverkat öl.

63 Kommissionen har bestritt sökandens argument.

— Förstainstansrättens bedömning

64 När det gäller sökandens andrahandsgrund, att kommissionen gjorde en felaktig bedömning av sökandens faktiska kapacitet att vålla andra aktörer, framför allt

konsumenterna, betydande skada även om legotillverkat öl skulle utgöra den relevanta marknaden, erinrar förstainstansrätten för det första om att kommissionen för denna bedömning i skäl 341 i det ifrågasatta beslutet gjorde åtskillnad mellan de olika företag som deltagit i överträdelsen, varvid företagen delades upp i två kategorier på grundval av deras omsättning avseende legotillverkat öl.

65 Rätten påminner därefter (se punkt 49 ovan) om att varken de respektive omsättningarna i de olika berörda företagen inom detta segment eller den uppdelning av företagen i två kategorier som kommissionen företagit på grundval av nämnda omsättningar har bestritts.

66 När det gäller argumentet att Interbrews och Alken-Maes initiativtagande till de fyra möten som ägnades åt försäljningen av legotillverkat öl motsäger slutsatsen att Interbrew och Alken-Maes var mindre betydande aktörer inom detta segment, skall det påpekas att kommissionen beaktade Interbrews och Alken-Maes särskilda roll som initiativtagare till den konkurrensbegränsande samverkan avseende legotillverkat öl genom att för båda dessa företag anse att det förelåg en försvårande omständighet, vilket ledde till att grundbeloppet för böterna höjdes med 30 procent (se punkt 22 ovan).

67 Förstainstansrätten skall slutligen pröva sökandens argument att beaktandet av segmentet för legotillverkat öl vid bedömningen av sökandens effektiva ekonomiska kapacitet att vålla övriga aktörer, framför allt konsumenterna, betydande skada inte medger att det bortses från Interbrews och Alken-Maes ekonomiska kapacitet på den allmänna ölmarknaden. Förstainstansrätten påpekar att kommissionen i skäl 343 i det ifrågasatta beslutet angav att den till följd av behovet att ge böterna en avskräckande effekt beaktade den omständigheten att Interbrew och Alken-Maes i motsats till sökanden och Martens var internationella företag eller tillhörde internationella koncerner som enklare kunde få tillgång till juridiska och

ekonomiska kunskaper och infrastrukturer som möjliggjorde för dem att bättre bedöma huruvida deras beteende utgjorde en överträdelse och vilka följder som ur konkurrensrättsligt hänseende följer av detta. Genom att på grund härav fördubbla respektive femdubbla de särskilda ursprungliga bötesbelopp som fastställts för Alken-Maes och Interbrew fäste kommissionen emellertid på ett allmänt plan avseende vid den större ekonomiska kapaciteten hos Alken-Maes och Interbrew.

68 Härav följer att talan inte kan bifallas på den första grundens andra del och därmed inte heller på någon del av den första grunden.

Den andra grunden avseende åsidosättande dels av riktlinjerna på grund av den felaktiga bedömningen av sökandens roll i den konkurrensbegränsande samverkan, dels av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

69 Sökanden har hänvisat till EG-domstolens rättspraxis (dom av den 10 december 1985 i de förenade målen 240/82–242/82, 261/82, 262/82, 268/82 och 269/82, Stichting Sigarettenindustrie m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 3831, punkt 100), och gjort gällande att kommissionen tillämpade riktlinjerna på fel sätt och att den åsidosatte sin motiveringsskyldighet genom att inte till sökandens fördel beakta den förmildrande omständighet som avses i punkt 3 första strecksatsen i riktlinjerna, det vill säga en "uteslutande passiv eller efterföljande roll i genomförandet av överträdelsen". Sökanden spelade nämligen en ytterligt passiv roll eller åtminstone en roll som obestridligen var mindre aktiv än den som spelades av de tre övriga företag som deltog i de fyra ifrågavarande mötena.

70 Förstainstansrätten uppmanade sökanden under förhandlingen att precisera sina argument, varvid sökanden angav att man inte bara åberopade den förmildrande omständigheten i form av en "uteslutande passiv eller efterföljande roll i genomförandet av överträdelsen" i strikt mening, utan också i vidare bemärkelse den förmån som utgörs av en förmildrande omständighet, i form av att sökanden hade en mindre aktiv roll i den konkurrensbegränsande samverkan än den roll som de tre övriga deltagarna spelade. Denna mindre aktiva roll förklaras bland annat av att sökanden inte var verksam på den nederländska marknaden för legotillverkat öl, vilken var den marknad som behandlades på de två senaste mötena inom den konkurrensbegränsande samverkan.

71 Även om sökanden inte har bestritt sin närvaro vid de fyra mötena — varav de två första mötena hölls i Belgien och de två senare i Nederländerna — och inte heller sitt deltagande i diskussioner vid mötena rörande priser och uppdelning av klienter, har sökanden ändock betonat sin passiva eller åtminstone mindre aktiva roll och därvid framhållit två omständigheter. För det första var det Interbrew och Alken-Maes som tog initiativet till mötena. För det andra verkade inte sökanden på den nederländska marknaden och var alltså inte intresserad av att delta i de två mötena som ägde rum i Nederländerna och som arrangerades av Interbrew på Martens begäran.

72 Sökandens närvaro vid mötena och deltagande i informationsutbytet innebär inte att dess roll varit aktiv då annars den aktuella förmildrande omständigheten skulle sakna betydelse. Sökandens påstått aktiva roll var egentligen inget annat än ett efterföljande deltagande i den konkurrensbegränsande samverkan.

73 Kommissionen har bestritt sökandens argument och gjort gällande att en mindre aktiv roll i den konkurrensbegränsande samverkan i vilket fall som helst inte skulle kunna beaktas som en förmildrande omständighet.

Förstainstansrättens bedömning

74 När det för det första gäller påståendet att kommissionen drog en felaktig slutsats när den fann att sökandens roll i den konkurrensbegränsande samverkan inte kunde utgöra en förmildrande omständighet, påpekar förstainstansrätten inledningsvis att det i punkt 3 i riktlinjerna anges att en minskning av grundbeloppet för påförda böter kan vara möjlig för ett företag på grund av särskilda förmildrande omständigheter såsom en "uteslutande passiv eller efterföljande roll i genomförandet av överträdelsen" (första strecksatsen).

75 Förstainstansrätten erinrar om den rättspraxis enligt vilken ett företag måste ha hållit en "låg profil", det vill säga att det inte aktivt har deltagit i utarbetandet av det eller de konkurrensbegränsande avtalet/en, för att det skall komma i åtnjutande av förmånen i form av en förmildrande omständighet till följd av en "uteslutande passiv eller efterföljande roll" (domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Cheil Jedang mot kommissionen, punkt 167). Enligt förstainstansrättens praxis är en av de omständigheter som indikerar att ett företag haft en passiv roll i en kartell det faktum att företaget har deltagit i mötena betydligt mer sporadiskt än övriga ordinarie kartellmedlemmar, liksom att företaget har inträtt sent på den marknad som är föremål för överträdelsen, oavsett hur länge företaget varit delaktigt i denna, eller vidare att företrädare för andra företag som har deltagit i överträdelsen har gjort uttryckliga uttalanden av detta slag (domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Cheil Jedang mot kommissionen, punkt 168).

76 I förevarande fall har kommissionen i skäl 349 i det ifrågasatta beslutet angett att "[sökanden] och Martens ... båda [hade] angett att deras deltagande i kartellen måste anses ha varit passivt". Kommissionen noterade dock i samma skäl att "[sökanden] och Martens aktivt deltagit i legotillverkningskartellen", att "[d]e var närvarande vid alla sammanträden som kommissionen [kände] till [och att] ... [sökanden dessutom hade] erkänt att man utbytt information om legotillverkat öl i Belgien med de andra berörda bryggerierna samt att man slutit pris- och kunduppdelningsavtal".

77 Sökanden har inte bestritt att det deltagit i samtliga de möten inom den konkurrensbegränsande samverkan som är kända för kommissionen och har även i sin ansökan i målet erkänt att man närvarade vid de fyra här ifrågavarande mötena, varav de två första hölls i Belgien och de två senare i Nederländerna. Sökanden har inte heller bestritt (se punkt 71 ovan) att man i likhet med de tre övriga bryggerier som är inblandade i förfarandet, under mötena talade om priser och uppdelning av kunder.

78 Slutsatsen blir alltså att sökanden, genom att närvara vid samtliga möten inom den konkurrensbegränsande samverkan och genom att vid dessa möten utbyta information om priser och uppdelning av kunder, har vittnat om en grad av aktivt deltagande i denna konkurrensbegränsande samverkan som uppenbart överstiger den deltagandegrad som förutsätts för att den åberopade förmånen avseende en förmildrande omständighet skall kunna tillämpas.

79 Denna slutsats motsägs inte av att Interbrew och Alken-Maes tog initiativet till att organisera mötena om legotillverkat öl. Det faktum att kommissionen anser det vara en försvårande omständighet för en deltagare i den konkurrensbegränsande samverkan att denna spelat en särskilt aktiv roll — vilket bevisas av initiativet till den konkurrensbegränsande samverkan — innebär nämligen på intet sätt att kommissionen på grund härav behöver tillgodoräkna övriga deltagare en förmildrande omständighet för att de spelat en uteslutande passiv eller efterföljande roll. Ett företags beteende kan nämligen inte i sig avgöra huruvida en försvårande eller förmildrande omständighet skall anses föreligga för ett annat företag. Beaktandet av sådana omständigheter knyter an till ett företags individuella beteende och skall följaktligen grundas på dess eget beteende.

80 Den mindre aktiva roll som sökanden påstår sig ha spelat i den konkurrensbegränsande samverkan kan inte heller åberopas som en annan förmildrande omständighet än den "uteslutande passiva eller efterföljande roll" som uttryckligen avses i riktlinjerna. Även om det skulle visa sig att sökandens beteende faktiskt var mindre aktivt i förhållande till övriga deltagares aktivitet, till exempel genom att sökanden inte var verksam på den nederländska marknaden, kan emellertid en sådan jämförelse i sig inte motivera en minskning av böterna. Ett sådant beteende

vittnar nämligen endast om en mindre nit vid genomförandet av den konkurrensbegränsande samverkan utan att det därmed kan ifrågasättas att sökanden deltagit fullt ut i denna samverkan, vilket bland annat visas av sökandens systematiska deltagande i de konkurrensbegränsande mötena under hela den period när överträdelsen pågick, samt av frånvaron av omständigheter som kan utgöra stöd för att sökanden var betänksam i fråga om att fullfölja ändamålen med den konkurrensbegränsande samverkan.

81 Inte heller åberopandet av kommissionens tidigare beslutspraxis kan tillmätas någon betydelse. Det framgår nämligen av fast rättspraxis att kommissionen inom ramen för förordning nr 17 har ett utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställandet av bötesbeloppet, för att därigenom kunna främja att företagen respekterar konkurrensreglerna (förstainstansrättens dom av den 6 april 1995 i mål T-150/89, Martinelli mot kommissionen, REG 1995, s. II-1165, punkt 59, av den 11 december 1996 i mål T-49/95, Van Megen Sports mot kommissionen, REG 1996, s. II-1799, punkt 53, och av den 21 oktober 1997 i mål T-229/94, Deutsche Bahn mot kommissionen, REG 1997, s. II-1689, punkt 127). Den omständigheten att kommissionen tidigare har tillämpat böter på en viss nivå för en viss typ av överträdelser kan för övrigt inte hindra kommissionen från att höja denna nivå inom de gränser som anges i förordning nr 17 om detta är nödvändigt för att säkerställa ett genomförande av gemenskapens konkurrenspolitik (domstolens dom av den 7 juni 1983 i de förenade målen 100/80–103/80, Musique diffusion française m.fl. mot kommissionen, REG 1983, s. 1825, punkt 109, svensk specialutgåva, volym 7, s. 133, förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992 i mål T-12/89, Solvay mot kommissionen, REG 1992, s. II-907, punkt 309, och av den 14 maj 1998 i mål T-304/94, Europa Carton mot kommissionen, REG 1998, s. II-869, punkt 89). En effektiv tillämpning av gemenskapens konkurrensregler kräver tvärtom att kommissionen vid varje tillfälle kan anpassa bötesnivån efter vad denna politik kräver (domen i det ovannämnda målet Musique diffusion française m.fl. mot kommissionen, punkt 109, förstainstansrättens dom av den 20 mars 2002 i mål T-23/99, LR AF 1998 mot kommissionen, REG 2002, s. II-1705, punkt 237).

82 När det för det andra gäller påståendet att motiveringsskyldigheten åsidosatts hänvisar förstainstansrätten inledningsvis till den rättspraxis som nämnts ovan i punkterna 45 och 46, och rätten konstaterar därefter att kommissionen inte tillerkände sökanden den åberopade förmånen, i form av en förmildrande omständighet, och angav därigenom i det ifrågasatta beslutet (se ovan punkterna 76 och 77) de bedömningsfaktorer som föranledde kommissionen att inte tillerkänna sökanden en förmildrande omständighet med avseende på dess uteslutande passiva eller efterföljande roll. Kommissionen gjorde sig följaktligen inte skyldig till något åsidosättande av sin motiveringsskyldighet i detta avseende.

83 Förstainstansrätten konstaterar följaktligen att kommissionen på goda grunder och med en tillräcklig motivering beslutat att inte godta den åberopade förmildrande omständigheten. Talan skall därför inte bifallas på den andra grunden.

Den tredje grunden avseende ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling

84 Den tredje grunden består av två delgrunder. Den första delgrunden avser ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling till följd av att kommissionen behandlade Interbrew förmånligare än sökanden. Den andra delgrunden avser ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling till följd av att sökanden behandlades på exakt samma sätt som Martens och Alken-Maes.

Den första delgrunden avseende ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling till följd av att kommissionen behandlade Interbrew förmånligare än sökanden

— Parternas argument

85 Sökanden har gjort gällande att dess samarbete för fastställandet av att det förelegat en konkurrensbegränsande samverkan avseende legotillverkat öl skall anses jämförbart med Interbrews samarbete och att kommissionen åsidosatte principen om likabehandling genom att inte medge sökanden mer än en tioprocentig minskning av böterna för dess samarbete, medan Interbrew medgavs en sänkning med 50 procent.

86 För det första framgår det av handlingarna i målet och av det ifrågasatta beslutet att Interbrew den 14 januari och den 2 februari 2000, alltså före meddelandet om anmärkningar, överlämnade uppgifter till kommissionen som avslöjade att det förekommit möten angående den konkurrensbegränsande samverkan som avsåg legotillverkat öl, och som gällde prisnivåer och uppdelning av kunder. Kommissionen skall ha ansett att det fortsatta och fullständiga samarbetet från Interbrews sida, samt den omständigheten att detta företag inte bestred fakta i ärendet motiverade en sänkning med 50 procent av de böter som företaget påförts.

87 För det andra meddelade sökanden den 5 april 2000 som svar på begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 — det vill säga innan sökanden hade fått kännedom om Interbrews uttalanden och före meddelandet om invändningar — att prisnivåerna för legotillverkat öl i Belgien hade varit föremål för diskussioner under de fyra mötena. Sökanden uppgav dessutom att upplysningar om kunder och volymer hade utbytts. Sökanden skall följaktligen i sitt svar på begäran om upplysningar i likhet med Interbrew ha bekräftat förekomsten av samverkan och utbytet av information angående försäljningen av legotillverkat öl i Belgien.

88 Sökanden utfrågades på denna punkt av förstainstansrätten vid förhandlingen och hävdade då, under åberopande av förstainstansrättens dom av den 29 april 2004 i de förenade målen T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 och T-252/01, Tokai Carbon m.fl. mot kommissionen (REG 2004, s. II-1181, punkterna 407–410), att man i motsats till vad kommissionen uppgivit hade lämnat upplysningar i svaret av den 5 april 2000 på begäran om upplysningar av den 22 mars 2000, vilka gick längre än vad sökanden var skyldig att uppge enligt artikel 11 i förordning nr 17. Eftersom sökanden besvarat begäran om upplysningar måste detta anses utgöra ett samarbete som kommissionen borde ha tagit hänsyn till enligt meddelandet om samarbete.

89 Sökanden har hävdat att ett åsidosättande av artikel 81 EG endast har kunnat konstateras genom de uppgifter som sökanden lämnat, vilka bekräftade den information som Interbrew lämnade. Martens bestred nämligen förekomsten av ett

samordnat förfarande avseende priser och kunder och Alken-Maes nöjde sig med att inte bestrida de fakta som angivits i meddelandet om invändningar.

90 Sökandens uppgifter bekräftade Interbrews uppgifter och var därför av avgörande betydelse för fastställandet av att överträdelsen skett. Sökandens uppgifter var i detta avseende lika avgörande som Interbrews uppgifter. Interbrews avslöjande av att det förelåg en överträdelse kan under alla omständigheter inte i sig motivera en så betydande åtskillnad i behandling som den som kommissionen gjort.

91 Sökanden tillade i sitt skriftliga yttrande angående de handlingar som kommissionen ingett på förstainstansrättens begäran under förhandlingen, att det av dessa handlingar framgår att sökanden befann sig i exakt samma situation som Interbrew. De båda företagen svarade nämligen i enlighet med artikel 11 i förordning nr 17 var för sig på begäran om upplysningar av den 11 november 1999 respektive av den 22 mars 2000, båda med samma syfte, eftersom de möten rörande försäljning av legotillverkat öl som avsågs med den begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 som ställts till sökanden, också var föremålet för den begäran om upplysningar av den 11 november 1999 som ställdes till Interbrew. Sökanden och Interbrew tillhandahöll alltså under samma förhållanden likvärdiga uppgifter avseende samma överträdelse, varför deras samarbete var identiskt.

92 Sökanden har i detta avseende åberopat förstainstansrättens dom av den 13 december 2001 i de förenade målen T-45/98 och T-47/98, Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen (REG 2001, s. II-3757, punkterna 235–249), enligt vilken enbart den omständigheten att ett företag före ett annat företag har vitsordat de sakomständigheter som lagts det till last inte kan anses utgöra ett sakligt skäl för att behandla företagen olika. Bedömningen av olika företags samarbetsgrad kan nämligen inte göras utifrån helt godtyckliga faktorer, såsom i vilken ordning kommissionen har ställt frågor till dem. Det faktum att Interbrew var först med att avslöja den konkurrensbegränsande samverkan i sitt svar på en begäran om upplysningar kan alltså inte utgöra ett sakligt skäl för att behandla sökanden och Interbrew olika.

93 Sökanden har tillagt att de handlingar som ingetts av kommissionen bekräftar att kommissionen hade fel när den angav att Interbrew frivilligt hade tillhandahållit information om den konkurrensbegränsande samverkan rörande legotillverkat öl. Dessa upplysningar omfattades nämligen av tillämpningsområdet för kommissionens begäran om upplysningar av den 11 november 1999. Graderna av det samarbete som Interbrew och sökanden tillhandahöll är på grund härav ännu mera jämförbara.

94 Kommissionen har gjort gällande att graden av sökandens samarbete inte på något sätt kan jämföras med graden av Interbrews samarbete och att det därför inte skett något åsidosättande av principen om likabehandling.

95 Interbrew tillhandahöll nämligen på eget initiativ den 14 januari 2000 uppgifter om den konkurrensbegränsande samverkan avseende legotillverkat öl, vilka uppgifter senare kompletterades, den 2 och den 8 februari 2000, och detta var när kommissionen ännu inte kände till att samverkan förelåg. Interbrew var den som först tillhandahöll uppgifter om denna konkurrensbegränsande samverkan, och kommissionen kunde utan problem använda dessa uppgifter för att bevisa den ifrågavarande överträdelsen.

96 Sökanden lämnade däremot inte några uppgifter förrän man besvarade begäran om upplysningar som tillställdes sökanden den 22 mars 2000. Dessa uppgifter var visserligen användbara men de sträckte sig inte längre än till just ett svar på begäran om upplysningar, och det gick även utan dessa uppgifter att fastställa att överträdelsen förelåg eftersom denna redan påvisats genom de upplysningar som Interbrew lämnat frivilligt. Det faktum att kommissionen citerade dessa uppgifter i det ifrågasatta beslutet visar för övrigt inte på något sätt att de utgjorde oundgängliga bevisfakta för fastställandet av att överträdelsen ägde rum eller att de går utöver vad som utgör ett svar på begäran om upplysningar.

97 Kommissionen har i sitt skriftliga yttrande av den 10 maj 2005 över sökandens skriftliga yttrande, avseende de handlingar som kommissionen ingett till följd av den

begäran som förstainstansrätten framställt under förhandlingen, formellt bestritt att sökanden skulle ha stöd för att åberopa domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen. Sökanden förbiser nämligen ett av de bärande skälen i nämnda dom, nämligen det faktum att principen om likabehandling bara kan anses ha åsidosatts om de berörda företagen har tillhandahållit identiska upplysningar under likadana omständigheter på samma stadium av det administrativa förfarandet.

98 Det framgår dock av såväl det ifrågasatta beslutet som av de handlingar som kommissionen har ingett att Interbrew och sökanden uppenbart inte befann sig i likadana situationer och att de inte tillhandahållit identiska uppgifter samt att de inte samarbetat med kommissionen på samma sätt.

99 Begäran om upplysningar av den 11 november 1999 avsåg på intet sätt den konkurrensbegränsande samverkan rörande legotillverkat öl som kommissionen var ovetande om vid denna tidpunkt. Interbrew underättade emellertid kommissionen på eget bevåg om att det fanns en sådan samverkan och detta föranledde kommissionen att begära ytterligare uppgifter om denna samverkan från Interbrew. Interbrew samarbetade alltså mycket aktivt med kommissionen. Interbrews avslöjande på eget initiativ angående delaktigheten i den konkurrensbegränsande samverkan rörande legotillverkat öl utgör ett bevis på detta och bör belönas.

100 Det kan alltså inte hävdas att de frågor som framförts den 11 november 1999 till Interbrew och den 22 mars 2000 till sökanden ställdes under likadana omständigheter på samma stadium i det administrativa förfarandet eller att deras svar innehöll identiska uppgifter. Framför allt tillhandahöll Interbrew mycket utförliga uppgifter avseende den konkurrensbegränsande samverkan rörande legotillverkat öl, medan sökanden i sin skrivelse av den 5 april 2000 först svarade att man inte hade någon kännedom om en överträdelse av konkurrensbestämmelserna och att mötena endast avsåg lagenliga frågor, för att senare erkänna den verkliga beskaffenheten av dessa möten.

101 Kommissionen har dragit slutsatsen att den aldrig utan Interbrews fullständiga samarbete hade kunnat skicka någon begäran om upplysningar till sökanden och att den konkurrensbegränsande samverkan rörande legotillverkat öl aldrig hade avslöjats utan detta. Den undersökning som företogs i Belgien avseende den konkurrensbegränsande samverkan mellan Interbrew och Alken-Maes hade nämligen inte lett till att handlingarna rörande denna samverkan upptäcktes.

— Förstainstansrättens bedömning

102 Det skall inledningsvis erinras om att kommissionen i sitt meddelande om samarbete har angett de villkor på vilka de företag som samarbetar med kommissionen under en utredning om en konkurrensbegränsande samverkan kan undantas från böter eller erhålla en sänkning av det bötesbelopp som de annars skulle betala (punkt A 3 i meddelandet om samarbete).

103 När det för sökandens del gäller tillämpningen av meddelandet om samarbete har det inte bestritts att sökandens beteende skall beaktas enligt punkt D i nämnda meddelande med rubriken "Väsentlig nedsättning av böter".

104 Förstainstansrätten erinrar för det första om att det av fast rättspraxis framgår att det endast är befogat att, till följd av samarbete under det administrativa förfarandet, nedsätta böterna när företaget i fråga har uppträtt på ett sådant sätt att kommissionen lättare har kunnat fastställa att det föreligger en överträdelse och i förekommande fall fått den att upphöra (dom av den 14 maj 1998 i mål T-327/94, SCA Holding mot kommissionen, REG 1998, s. II-1373, punkt 156, och domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen, punkt 270).

105 För det andra gäller enligt artikel 11.1 i förordning nr 17 att kommissionen vid fullgörandet av de uppgifter som den har tilldelats genom artikel 85 och genom bestämmelser utfärdade enligt artikel 83 EG får inhämta alla nödvändiga upplysningar hos företag och företagssammanslutningar som enligt punkt 4 i nämnda artikel är skyldiga att tillhandahålla begärda upplysningar. Om ett företag eller en företagssammanslutning inte lämnar de begärda upplysningarna inom den tidsfrist som har fastställts av kommissionen eller lämnar ofullständiga uppgifter, kan kommissionen i enlighet med artikel 11.5 i förordning nr 17 genom beslut begära upplysningarna från dem, varvid företaget eller företagssammanslutningen vid vägran att lämna dessa upplysningar kan ådömas vite eller löpande vite.

106 Ett företags samarbete under utredningen medför alltså inte någon rätt till sänkta böter när detta samarbete inte går utöver vad som följer av företagets skyldigheter enligt artikel 11.4 och 11.5 i förordning nr 17 (domen i det ovan i punkt 81 nämnda målet Solvay mot kommissionen, punkterna 341 och 342). I det fallet att ett företag som svar på en begäran om upplysningar med stöd av artikel 11 tillhandahåller uppgifter som klart går utöver vad kommissionen kan kräva med stöd av samma artikel, kan det ifrågavarande företaget tillerkännas en sänkning av böterna (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-308/94, Cascades mot kommissionen, REG 1998, s. II-925, punkt 262).

107 I detta avseende gäller att när kommissionen, i en begäran om upplysningar enligt artikel 11 i förordning nr 17, förutom rena faktafrågor och krav på att få del av tidigare upprättade handlingar, också begär av ett företag att det skall beskriva föremålet för och fortskridandet av flera möten där företaget deltagit, samt resultatet och slutsatserna av dessa möten då det står klart att kommissionen misstänker att föremålet för nämnda möten var att hämma konkurrensen, innebär en sådan begäran i praktiken att det utfrågade företaget blir tvunget att erkänna sitt deltagande i en överträdelse av de gemenskapsrättsliga konkurrensbestämmelserna. Företag behöver därför inte besvara denna typ av frågor. I ett sådant fall måste den omständigheten att ett företag likafullt tillhandahåller uppgifter på dessa punkter

anses utgöra ett samarbete på företagets eget initiativ som motiverar minskade böter med tillämpning av meddelandet om samarbete.

108 Förstainstansrätten erinrar dessutom om att kommissionen, inom ramen för bedömningen av i vilken utsträckning företagen har samarbetat, enligt fast rättspraxis inte får bortse från principen om likabehandling, som utgör en allmän gemenskapsrättslig princip och som enligt fast rättspraxis åsidosätts i de fall då lika situationer behandlas olika eller då olika situationer behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen, punkt 237 och där angiven rättspraxis).

109 Det har i detta avseende slagits fast att en skillnad i behandling av de ifrågavarande företagen måste grundas på att företagen inte har samarbetat i jämförbar omfattning, i synnerhet om de har lämnat annorlunda uppgifter eller har lämnat dessa uppgifter på olika stadier av det administrativa förfarandet eller under icke jämförbara omständigheter (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 92 nämnda målet Krupp Thysssen Stainless och Acciai speciali Terni mot kommissionen, punkterna 245 och 246).

110 Det följer i förevarande mål av skälen 360 och 361 i det ifrågasatta beslutet att kommissionen gick med på att med tillämpning av punkt D 2 andra strecksatsen i meddelandet om samarbete sänka bötesbeloppet med 10 procent för sökanden, uteslutande på grund av att sökanden inte bestred de fakta som utgjorde den fastställda överträdelsen. Kommissionen fann, i fråga om de uppgifter som sökanden lämnade till kommissionen den 5 april 2000 som svar på dennas begäran om upplysningar av den 22 mars 2000, att dessa omfattades av sökandens skyldighet enligt artikel 11 i förordning nr 17 och att dessa uppgifter även om de må ha varit användbara inte utgjorde någon oundgänglig bevisning för att styrka att överträdelsen faktiskt skett. Sökanden kunde alltså inte begära att få sina böter minskade i samma omfattning som Interbrew.

111 När det gäller sökandens argument konstaterar förstainstansrätten att sökanden har hävdat både att de uppgifter som den lämnade till kommissionen i sitt svar av den 5 april 2000 på begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 sträckte sig längre än vad sökanden var skyldig att uppge enligt artikel 11 i förordning nr 17 och att de uppgifter som sökanden lämnade var av avgörande betydelse för kommissionens fastställande av överträdelsen.

112 Förstainstansrätten betonar i detta avseende att även om den information som sökanden tillhandahållit vore avgörande på det sätt som sökanden har hävdat kan tillhandahållandet av denna information i enlighet med den rättspraxis som citerats ovan i punkterna 104–106 motivera en minskning av de böter som påförts sökanden, bara om nämnda uppgifter sträckte sig klart utöver de uppgifter som kommissionen kunde kräva att få med stöd av artikel 11 i förordning nr 17.

113 Rätten konstaterar emellertid att de uppgifter som sökanden tillhandahållit i sin skrivelse av den 5 april 2000 inte gick klart utöver de uppgifter som sökanden enligt artikel 11 i förordning nr 17 var skyldig att lämna. Sökanden nöjde sig nämligen i allt väsentligt med att svara rent faktiskt på de frågor som ställts i begäran om upplysningar i fråga om datum för, och identitet hos deltagarna vid, de fyra mötena, samt om vad som avhandlades på dessa möten.

114 Till den del formuleringarna i skrivelsen av den 5 april 2001, enligt vilka dels "information hade utbytts gällande kunder, förpackningar och volymer", dels de slutsatser som följde på mötena avsåg "antagande av ett striktare synsätt i fråga om priserna", kan tolkas som ett erkännande av de omständigheter som utgör överträdelsen — något som i så fall utgör upplysningar som går utöver de uppgifter som kommissionen kan utkräva med stöd av artikel 11 i förordning nr 17, måste detta antagande likväl avfärdas med hänsyn till en annan formulering i sökandens svar, nämligen följande: "Vi intygar emellertid formellt för Er att dessa möten inte utmynnade i någon konkurrensbegränsande samverkan rörande priser eller i någon

uppdelning av kunderna." Mot bakgrund av detta nekande svar kan det inte anses att den omständigheten att vissa avsnitt i sökandens svar tyder på att det skedde ett informationsutbyte, och att mötesdeltagarna hade för avsikt att anta ett striktare synsätt när det gäller priserna, medförde att kommissionen lättare kunde slå fast att det skett en överträdelse.

115 Förstainstansrätten konstaterar följaktligen att sökanden i sitt svar av den 5 april 2000 på begäran om upplysningar av den 22 mars 2000 inte gav kommissionen uppgifter som sträckte sig längre än vad den var skyldig att lämna enligt artikel 11 i förordning nr 17 och att sökanden i enlighet med den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 106 därmed inte kan få sina böter sänkta på denna grund.

116 Argumentet att likabehandlingsprincipen åsidosatts, på grund av den påstått förmånligare behandlingen av Interbrew till följd av att det företaget tillhandahöll kommissionen uppgifter som inte omfattas av uppgiftsskyldigheten, kan alltså inte godtas.

117 Talan skall således inte bifallas på den tredje grundens första del.

Den andra delgrunden avseende ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling på grund av den jämförbara behandlingen av sökanden, å ena sidan, och Martens och Alken-Maes, å andra sidan

— Parternas argument

118 Sökanden anser att det föreligger en grundläggande skillnad mellan graden av dess samarbete och det samarbete som Martens och, i ännu mindre utsträckning, Alken-

Maes deltagit i. Att vart och ett av de tre företagen medgivits identiska minskningar av bötesbeloppet med 10 procent utgör därför ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen.

119 Sökanden bistod kommissionen på ett avgörande sätt. I sitt svar av den 5 april 2000 på kommissionens begäran om upplysningar uppgav sökanden att det under de ifrågavarande mötena varit fråga om prisnivåerna för legotillverkat öl och att information angående kunder och volymer utbyttes. Sökanden bekräftade också i sitt svar på meddelandet om invändningar att det under mötena varit fråga om prisnivåerna. Dessa uppgifter som överensstämde med de av Interbrew lämnade var emellertid av avgörande betydelse för kommissionen, eftersom de möjliggjorde för kommissionen att fastställa förekomsten av ett åsidosättande enligt artikel 81 EG. Sökanden gav slutligen prov på ett heltäckande och fortgående samarbete under förfarandets gång.

120 Däremot framgår det av handlingarna i målet att Martens på intet sätt, i sitt svar av den 6 april 2000 på kommissionens med stöd av artikel 11 i förordning nr 17 framförda begäran om upplysningar av den 22 mars 2000, uppgav att det var fråga om prisnivåer eller uppdelning av kunder under de ifrågavarande mötena. I sitt svar på meddelandet om anmärkningar bestred Martens till och med uttryckligen att det under dessa möten träffades några överenskommelser i fråga om pris och uppdelning av marknaden och ifrågasatte tvärtom sanningshalten i Interbrews uttalanden. Martens bestridande av att det förelåg en konkurrensbegränsande samverkan bekräftas för övrigt av det ifrågasatta beslutet, eftersom kommissionen angav att Martens under förfarandet nöjde sig med att samarbeta på ett sätt som påskyndade gången i ärendet.

121 När det gäller Alken-Maes innehåller det svar som det företaget lämnade den 5 april 2000, på kommissionens begäran om upplysningar av den 22 mars 2000, inte någon uttrycklig bekräftelse på att det förekom ett samordnat förfarande i fråga om priser eller uppdelning av kunder. Kommissionen nöjde sig i det ifrågasatta beslutet med

att nämna att Danone i Alken-Maes namn inte bestritt att det under mötena var fråga om priser och uppdelning av kunder.

122 En jämförelse mellan graden av å ena sidan det samarbete som Martens och Alken-Maes gått med på och, å andra sidan, graden av sökandens samarbete, visar alltså tydligt att kommissionen åsidosatte principen om likabehandling när den jämställde sökanden med de två andra företagen. I motsats till vad kommissionen hävdat gick sökanden längre än att endast underlåta att bestrida omständigheterna eftersom den i sitt svar av den 5 april 2000 på begäran om upplysningar lämnade grundläggande uppgifter om föremålet för mötena angående den konkurrensbegränsande samverkan i fråga om legotillverkat öl och deras omfattning.

123 Kommissionen har å sin sida inledningsvis betonat att även om nivåerna på minskningen av de böter som påförts sökanden och Martens är identiska så är skälen för dessa minskningar olika. Medan sökanden fick sina böter minskade för att man inte bestred fakta i ärendet sänktes Martens böter med hänvisning till att man samarbetat under förfarandet. Inget av dessa två bolag erhöll någon kumulerad minskning av böterna på grund av obestridda fakta samt samarbete under förfarandet.

124 Kommissionen anser att sökanden underförstått har åberopat att minskningen av bötesbeloppet för Martens var oberättigad och gjort gällande att det av fast rättspraxis följer att argument, när det gäller böter, som innebär att sökanden bör tillerkännas en icke lagenlig nedsättning av böterna med stöd av principen om likabehandling inte kan godtas. Sökanden kan därför erhålla en extra minskning av böterna bara med stöd av omfattningen av sin egen samarbetsinsats. Då sökanden emellertid nöjt sig med att uppfylla sin skyldighet att svara på den begäran om upplysningar som man erhållit med stöd av artikel 11 i förordning nr 17, utan att gå längre än vad man var skyldig att uppge, var omfattningen av dess samarbete inte mera vittgående än en underlåtelse att bestrida de fakta i ärendet som beaktades av kommissionen.

125 När det för det andra gäller sökandens och Alken-Maes respektive situationer, har kommissionen betonat att de liknar varandra på det sättet att de begränsas till att avse det förhållandet att fakta i ärendet inte har bestritts. Det vore alltså logiskt att nämnda företag behandlas lika.

— Förstainstansrättens bedömning

126 Då talan inte skall bifallas på den tredje grundens första del, är det på goda grunder som sökanden fått sina böter sänkta med 10 procent uteslutande av det skäl att man inte bestritt fakta i ärendet.

127 Förstainstansrätten konstaterar följaktligen att argumentet att kommissionens minskning med 10 procent av de böter som påfördes Martens utgjorde ett åsidosättande av principen om likabehandling gentemot sökanden, eftersom Martens, som inte vitsordade fakta i ärendet, inte borde ha fått någon sådan sänkning, inte kan godtas.

128 Sökanden befinner sig för övrigt i en situation som är helt jämförbar med situationen för Alken-Maes, som också fick en sänkning av böterna med 10 procent på grund av att man inte bestred fakta i ärendet, en sänkning som medgavs med stöd av punkt D 2 andra strecksatsen i meddelandet om samarbete. Det går alltså inte att fastställa något åsidosättande av principen om likabehandling i förhållandet mellan sökanden och Alken-Maes.

129 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den andra delgrunden och heller inte på grunden i dess helhet.

130 Under dessa förhållanden skall talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

131 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har tappat målet och skall därför i enlighet med kommissionens yrkande ersätta rättegångskostnaderna.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 december 2005.

E. Coulon M. Vilaras

Justitiesekreterare Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser ..... II - 5266

Bakgrund till tvisten ..... II - 5269

Förfarandet och parternas yrkanden ..... II - 5276

Rättslig prövning ..... II - 5278

Den första grunden avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten och av artikel 15.2 i förordning nr 17 samt av riktlinjerna på grund av felaktig bedömning av sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla betydande skada för övriga aktörer, framför allt konsumenterna ..... II - 5278

Den första delgrunden, avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten till följd av att den relevanta marknaden inte definierats som segmentet för legotillverkat öl ..... II - 5279

— Parternas argument ..... II - 5279

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 5280

Den andra delgrunden avseende ett åsidosättande av artikel 15.2 i förordning nr 17 och riktlinjerna på grund av en felaktig bedömning av sökandens faktiska ekonomiska kapacitet att vålla övriga aktörer, framför allt konsumenterna, betydande skada ..... II - 5285

— Parternas argument ..... II - 5285

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 5286

Den andra grunden avseende åsidosättande dels av riktlinjerna på grund av den felaktiga bedömningen av sökandens roll i den konkurrensbegränsande samverkan, dels av motiveringsskyldigheten ..... II - 5288

Parternas argument ..... II - 5288

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 5290

Den tredje grunden avseende ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling ..... II - 5293

Den första delgrunden avseende ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling till följd av att kommissionen behandlade Interbrew förmånligare än sökanden ..... II - 5293

— Parternas argument ..... II - 5293

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 5298

Den andra delgrunden avseende ett åsidosättande av meddelandet om samarbete och av principen om likabehandling på grund av den jämförbara behandlingen av sökanden, å ena sidan, och Martens och Alken-Maes, å andra sidan ..... II - 5302

— Parternas argument ..... II - 5302

— Förstainstansrättens bedömning ..... II - 5305

Rättegångskostnader ..... II - 5306